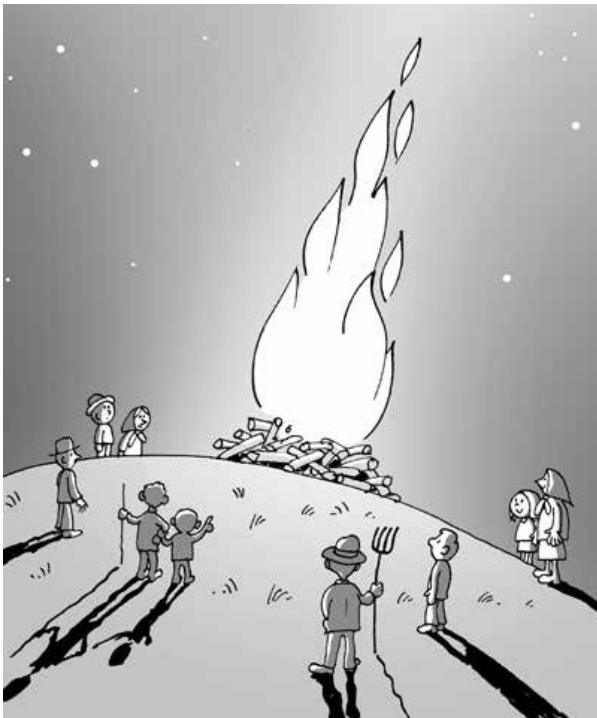

SPOMINI

na velikonočno grmado

Ker sem bil bolj bolehen fantek in se mi je pogosto vnelo grlo, sem moral ravno pred velikonočnimi prazniki v bolnico, kjer so mi odstranili »mandlje« oziroma tonzile, kakor je strokovno ime za bezgavke v žrelnem loku. Operacija je dobro potekala, a bolečine so pa še kar nekaj dni ostale. K sreči sem smel že na veliki četrtek domov. Zelo sem se veselil, ker je pri sosedu za krstnico bilo napovedano zažiganje velikanske velikonočne grmade. Cel teden so pri sosedni kmetiji, kjer je nekoč bila tudi gostilna, vozili s konjsko vprego veje in suhljad na kup, ki se je iz dneva v dan večal. Na velikonočno soboto, torej na krstnico, je moj oče šel zgodaj zjutraj po blagoslovljen ogenj, popoldne pa so nesli žegen k blagoslovu. V prejšnjih letih sem pri teh običajih vedno bil navzoč, tokrat pa sem zaradi bolečin moral ostati doma. Zvečer pa grem, sem si mislil, pa naj bo kar bo. In res. Ko se je stemnilo, sva se z bratom podala na pot proti sosedu, ki je le četrť ure oddaljen od naše rojstne hiše. Ko sva prispela tja, je hišni gospodar ravno začel s trskami prižigati velikanski kup. Seveda je to storil na pravem mestu, tam namreč, kjer veter pomaga podpihovati najprej še zelo skromen plamenček. Pa kako hitro so se vnele suhe veje in po kratkem času je ogenj plapolal visoko v zrak in bil videti

daleč naokrog. Ker nam je pihal v hrbet mrzel severnik, smo se obračali proč od ognja, da smo si segreli tudi zadnji del telesa. Tako smo se greli, strmeli v ogenj in z očmi zasledovali iskre, ki so se povzdigovalle visoko k nebu. Nekateri so juckali od samega veselja, od hriba onstran potoka pa se je slišalo fantovsko petje. Še dolgo v noč se je družba mudila ob velikonočni grmadi in uživala ob tem lepem velikonočnem običaju. Sam pa se na žalost nisem mogel razveseliti v polni meri, saj so me še vedno mučile bolečine, ki so ponehale šele po velikonočnih praznikih.

